ABDUNABI HAMRO SHE’RIYATINING BADIIY XUSUSIYATLARI

Ашурова Гавҳар Сайфуллоевна
Бухоро инновацион таълим ва тиббиёт университети 1-босқич магистранти
DOI:https://doi.org/10.5281/zenodo.22941599

Annotatsiya

Mazkur maqolada zamonaviy o‘zbek shoiri Abdunabi Hamro she’riyatining badiiy-estetik xususiyatlari tadqiq etiladi. Shoirning “Subhidam”, “O‘zbekdan” (“Faxriya”), “Shom quyilar…”, “Bir kamon shuvillab o‘tdi boshimdan…” kabi she’rlari hamda Alisher Navoiyning “Favoyid ul-kibar” devonidagi 565-g‘azaliga bitilgan muxammasi asosida uning poetik tafakkuri, obraz yaratish mahorati, metaforik mushohadasi, milliy va diniy-irfoniy motivlardan foydalanish usullari tahlil qilinadi. Tadqiqotda Abdunabi Hamro ijodida tong, nur, shom, gulxan, Qaqnus, daryo, bog‘, tog‘, yo‘l, kamon, osmon singari obrazlarning semantik-poetik vazifasi ochib beriladi. Shoirning milliy o‘zlikni anglash va tarixiy xotirani tiklashdagi badiiy yondashuvi “O‘zbekdan” she’ri misolida ko‘rsatiladi. Shuningdek, “Subhidam” she’rida tabiat manzarasi bilan inson ruhiyati o‘rtasidagi uyg‘unlik, “Shom quyilar…” she’rida ijodkor ruhining iztiroblari, “Bir kamon…” she’rida esa umr, taqdir va vaqt konsepsiyasi tahlil qilinadi. Muxammasda Navoiy poetik an’analarining davom ettirilishi va mumtoz adabiyot bilan zamonaviy poetik tafakkur o‘rtasidagi intertekstual aloqa yoritiladi. Natijada Abdunabi Hamro she’riyatining asosiy badiiy xususiyati milliy ruh, falsafiy mushohada, irfoniy qarash va zamonaviy lirizmning o‘zaro uyg‘unligida namoyon bo‘lishi asoslanadi.

Kalit so‘zlar: Abdunabi Hamro, zamonaviy o‘zbek she’riyati, poetik obraz, badiiy tafakkur, metafora, ramz, milliy o‘zlik, tarixiy xotira, irfoniy motiv, intertekstual aloqa, Navoiy an’anasi, muxammas, lirizm, poetik sintaksis.

Abstract

This article examines the artistic and aesthetic features of Abdunabi Hamro’s poetry, a contemporary Uzbek poet. Based on the poems “Subhidam”, “O‘zbekdan” (“Pride”), “Shom quyilar…” and “Bir kamon shuvillab o‘tdi boshimdan…”, as well as his mukhammas based on Alisher Navoi’s ghazal 565 from “Favoyid ul-kibar”, the study analyzes the poet’s artistic thinking, imagery, metaphorical expression, national identity and spiritual motifs. Particular attention is paid to the poetic functions of images such as dawn, light, evening, fire, Qaqnus, rivers, mountains, gardens, sky and arrows. The study demonstrates how national historical memory is represented through artistic images in “O‘zbekdan”. The spiritual awakening depicted in “Subhidam”, the creative suffering of the lyrical hero in “Shom quyilar…” and the philosophical understanding of life and fate in “Bir kamon…” are analyzed. The mukhammas reveals the continuity of classical poetic traditions and the intertextual relationship between Navoi’s literary heritage and contemporary poetic thought. The research concludes that the distinctive feature of Abdunabi Hamro’s poetry lies in the synthesis of national consciousness, philosophical reflection, spiritual motifs and modern lyricism.

Keywords: Abdunabi Hamro, contemporary Uzbek poetry, poetic image, artistic thinking, metaphor, symbol, national identity, historical memory, spiritual motif, intertextuality, Navoi tradition, mukhammas, lyricism, poetic syntax.

© Ushbu material Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) litsenziyasi asosida tarqatiladi.

1. INTRODUCTION

O‘zbek she’riyati ko‘p asrlik badiiy an’analar bilan bir qatorda zamonaviy poetik tafakkurning yangi shakllari bilan ham uzluksiz rivojlanib kelmoqda. Bugungi she’riyatda insonning ichki olami, ma’naviy izlanishlari, milliy o‘zlikni anglash, tarixiy xotira, diniy-irfoniy qarashlar va zamonaviy hayotning murakkab ziddiyatlari turli poetik shakllarda ifodalanmoqda. Shu jihatdan Abdunabi Hamro she’riyati o‘zining mazmuniy ko‘lami va obraz yaratish mahorati bilan alohida e’tiborga loyiqdir.

Shoirning biz tahlilga tortayotgan she’rlarida lirik qahramonning tashqi voqelikdan ko‘ra ichki olami ko‘proq namoyon bo‘ladi. Tabiat hodisalari ham oddiy manzara sifatida emas, balki ruhiy holatning poetik ekvivalenti sifatida qo‘llanadi. Tong – uyg‘onish va umidni, nur – najot va ma’rifatni, shom – hayotning so‘nggi bosqichi va ruhiy sarhisobni, gulxan – ijodkorning ichki iztirobini, Qaqnus – kuldan qayta tug‘ilish va ijodiy yangilanishni anglatadigan ramziy obrazlar sifatida yuzaga chiqadi.

“Subhidam” she’rida tong manzarasi insoniyatning ma’naviy uyg‘onishi bilan bog‘lanadi. “Bir go‘zal sukunat yastanib yotar” misrasidagi “sukunat”ning “yastanishi” tabiatga insoniy xususiyat berib, jonlantirish san’atini yuzaga keltiradi. “Qo‘shiqday yoyilib oppoq tong otar” misrasida esa tongning vizual manzarasi eshitish sezgisi bilan uyg‘unlashtiriladi. Natijada tong nafaqat ko‘rinadigan, balki “eshitiladigan” poetik hodisaga aylanadi.

“O‘zbekdan” she’rida shoirning badiiy tafakkuri individual ruhiyatdan milliy miqyosga ko‘tariladi. Unda O‘zbekiston hududi, daryolari, allomalari, shoirlari, davlat arboblari, san’atkorlari va xalq og‘zaki ijodi namunalari bir butun tarixiy-madaniy makon sifatida tasvirlanadi. “Bizdandir Buxoriy, Xorazmiylar”, “Beruniy berganin berolmas olam”, “Sherday na’ra tortgan Navoiy, Bobur” kabi misralar tarixiy xotiraning poetik ifodasidir.

“Shom quyilar…” she’rida esa lirik qahramonning ichki kechinmalari asosiy o‘ringa chiqadi. “So‘zdan gulxan yonar yana yuragimda” misrasida so‘z oddiy aloqa vositasi emas, ijodkor ruhini kuydiruvchi va shu bilan birga uni ijodga undovchi kuch sifatida talqin qilinadi.

Maqolaning asosiy maqsadi Abdunabi Hamro she’riyatining badiiy xususiyatlarini tizimli ravishda aniqlash, shoirning poetik obrazlar tizimini, badiiy san’atlarni, milliy va irfoniy motivlarni, shuningdek mumtoz adabiyot bilan aloqalarini ilmiy tahlil qilishdan iborat.

Tadqiqotning asosiy vazifalari quyidagilardan iborat:

1) Abdunabi Hamro she’rlarining mavzu va g‘oya ko‘lamini aniqlash;
2) shoir yaratgan poetik obrazlarning semantik xususiyatlarini ochish;
3) metafora, tashbeh, jonlantirish, ramz, takror va boshqa badiiy vositalarning poetik vazifasini aniqlash;
4) milliy o‘zlik va tarixiy xotira ifodasini tahlil qilish;
5) diniy-irfoniy obraz va motivlarning badiiy funksiyasini ko‘rsatish;
6) Navoiy ijodi bilan intertekstual aloqalarni aniqlash;
7) shoir lirikasining zamonaviy o‘zbek she’riyatidagi o‘ziga xos jihatlarini umumlashtirish.

2. METHODS

Tadqiqotda badiiy matnni chuqur va tizimli o‘rganish uchun bir necha metodlardan foydalanildi. Birinchi navbatda, badiiy-matniy tahlil metodi asosida Abdunabi Hamroning tanlangan she’rlari mazmun, obraz, poetik til va kompozitsiya nuqtayi nazaridan o‘rganildi.

Lingvopoetik metod orqali shoirning so‘z tanlovi, rang-tus bildiruvchi birliklar, fe’llarning poetik faolligi, takrorlar, murojaatlar va sintaktik qurilmalar tahlil qilindi. Masalan, “uyg‘onadi”, “intilar”, “yangraydi”, “yirtilib”, “qutulib”, “yuksaladi” kabi harakat bildiruvchi birliklar “Subhidam”dagi ruhiy dinamikani yuzaga keltiradi.

Strukturaviy metod yordamida she’rlarning ichki qurilishi, bandlar o‘rtasidagi mazmuniy bog‘lanish, obrazlarning bosqichma-bosqich rivojlanishi o‘rganildi.

© Ushbu material Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) litsenziyasi asosida tarqatiladi.

Qiyosiy metod Abdunabi Hamro ijodidagi mumtoz poetik an’analar va zamonaviy lirizmning o‘zaro munosabatini aniqlash uchun qo‘llandi.Intertekstual tahlil ayniqsa Navoiy g‘azaliga yozilgan muxammasni o‘rganishda muhim ahamiyat kasb etdi. Bunda shoirning mumtoz matn bilan munosabati, an’anaviy obraz va iboralarning yangi poetik kontekstda qayta ishlanishi tahlil qilindi.

Semantik-poetik tahlil orqali “tong”, “nur”, “gulxan”, “Qaqnus”, “shom”, “kamon”, “osmon”, “daryo”, “bog‘” kabi asosiy obrazlarning matndagi ma’no qatlamlari ochib berildi.

3. RESULTS

3.1. “Subhidam” she’rida tong va nur poetikasi

“Subhidam” she’ri Abdunabi Hamro poetik tafakkurining eng xarakterli namunalaridan biridir. She’rning dastlabki misralaridanoq tabiat manzarasi bilan ruhiy holat o‘rtasidagi parallelizm ko‘zga tashlanadi:“Bir go‘zal sukunat yastanib yotar,Yer bilan osmonning oralig‘ida, Qo‘shiqday yoyilib oppoq tong otar…”Bu yerda “sukunat” jonlantirilgan. U “yastanib yotadi”. Demak, tabiat passiv manzara emas, balki tirik mavjudot singari harakatlanadigan poetik makonga aylangan.“Oppoq tong” bir vaqtning o‘zida rang va ramz vazifasini bajaradi. Oq rang bu yerda poklik, yangilanish, umid va ma’naviy nur ma’nolarini uyg‘otadi.Keyingi bandda tongning tashqi manzarasi inson ruhining uyg‘onishi bilan birlashtiriladi:“Uyg‘onadi umid, uyg‘onar niyat,Tabibga intilgan bemorday xasta,Bir nurga talpinar bor insoniyat.”Bu misralarda “umid” va “niyat”ning uyg‘onishi tongning metaforik davomi hisoblanadi. Lirik makonda tong otishi aslida inson qalbida umid uyg‘onishining ramziga aylanadi.“Tabibga intilgan bemor” tashbehi insoniyatning ma’naviy holatini juda ta’sirchan ifodalaydi. Bemor qanday qilib shifo beruvchi tabibga intilsa, insoniyat ham “bir nur”ga intiladi. Bu yerda “nur” jismoniy yorug‘lik emas, balki najot, ma’rifat va ruhiy poklanish ramzidir.She’rning keyingi qismida azon ovozi poetik kompozitsiyaning burilish nuqtasini hosil qiladi:“Va nogoh yangraydi azon tovushi,Ruhni mangulikka chorlagan ovoz…”“Azon”ning “mangulikka chorlovchi ovoz” sifatida berilishi she’rga diniy-irfoniy mazmun olib kiradi. Tong manzarasi shu tariqa oddiy tabiat tasviridan ma’naviy uyg‘onish konsepsiyasiga ko‘tariladi.“Uyqu”, “tush”, “Iblisning tuzoqlari” kabi obrazlar insonning ma’naviy sinovlarini anglatadi. “Tushning to‘rlarini yirtib” iborasi esa insonning g‘aflatdan xalos bo‘lishini ramziy ifodalaydi.She’rning yakunidagi:“Bokira qiz kabi tongning tilida –Titranib turibdi ilohiy payg‘om…”misralarida tong “bokira qiz”ga tashbeh qilinadi. “Bokira” komponenti poklik va beg‘uborlik semasini kuchaytiradi. “Tongning tili” esa personifikatsiya asosida yaratilgan obrazdir. Tong go‘yo inson kabi gapira oladi.Shunday qilib, “Subhidam”da tong poetikasi uch bosqichda rivojlanadi: tabiat uyg‘onishi → inson ruhining uyg‘onishi → ma’naviy najotga intilish.

3.2. “O‘zbekdan” she’rida milliy o‘zlik va tarixiy xotira“O‘zbekdan” she’ri “Faxriya” deb nomlangan bo‘lib, uning asosiy poetik tamoyili faxr va e’tirofdir. She’rda “bizdandir”, “o‘zbekdan” birliklarining takrorlanishi anaforik va leksik takror vositasida milliy g‘urur ruhini kuchaytiradi.“Bizdandir bu bog‘lar, bu gulistonlar,Tog‘laru vodiylar, sahro o‘zbekdan…”Shoir geografik makonni milliy o‘zlik bilan bog‘laydi. Bog‘, guliston, tog‘, vodiy va sahro – bular shunchaki tabiiy obyektlar emas, balki milliy makonning poetik belgilaridir.Keyingi bandlarda Buxoriy, Xorazmiy, Moturidiy, Termiziy, Bahouddin Naqshband, Pahlavon Mahmud, Kubro, Beruniy, Ibn Sino kabi tarixiy siymolar tilga olinadi. Bu usul tarixiy shaxslarni alohida-alohida sanashdan ko‘ra, ularni yagona milliy-madaniy tizimga birlashtirishga xizmat qiladi.Shoir tarixiy xotirani “nomlar galereyasi” tarzida emas, balki milliy o‘zlikning dalili sifatida taqdim etadi. Masalan:“Beruniy berganin berolmas olam,Nigohiga ikki dunyo bir qadam, Ming bitta dard uchun topolgan malham,Ana, mingga kirgan Sino o‘zbekdan.”Bu bandda Beruniy va Ibn Sino timsollari orqali ilm-fan va tibbiyotning yuksakligi ifodalanadi.Navoiy va Bobur obrazlari esa o‘zbek adabiy tafakkurining ulkanligini ko‘rsatish uchun qo‘llangan:“Sherday na’ra tortgan Navoiy, Bobur,Nazm dunyosida ikki o‘chmas nur…”“Sherday” tashbehi Navoiy va Boburning poetik qudratini

© Ushbu material Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) litsenziyasi asosida tarqatiladi.

ifodalaydi. “Ikki o‘chmas nur” metaforasi esa ularning adabiy merosi vaqt o‘tishi bilan so‘nmasligini anglatadi.She’rning muhim xususiyatlaridan biri shundaki, shoir milliy faxrni faqat tarix bilan cheklamaydi. U san’at, musiqa, adabiyot va ilm-fanni bir butun madaniy tizim sifatida ko‘rsatadi. Shu ma’noda “O‘zbekdan” she’ri milliy o‘zlik poetikasining yirik namunasi sifatida baholanishi mumkin.

3.3. “Shom quyilar…” she’rida ijodkor ruhiyati“Shom quyilar…” she’rida shoirning individual “men”i juda faol. She’r shom manzarasidan boshlanadi:“Shom quyilar... Sarob kabi tuyuladi – Yuragimning qoni kabi qizargan ko‘k…”“Shom” va “sarob” birikmasi hayotning o‘tkinchiligi bilan bog‘liq falsafiy mazmunni yuzaga chiqaradi. Qizargan osmon “yurak qoni”ga qiyoslanib, tabiat va inson ruhiyati bir-biriga ko‘chiriladi.Shoir uchun she’r ijod mahsuli emas, balki qalb og‘rig‘ining shaklidir:

“Qalbimga boq: ming darzi bor taram-taram,Dilim devoriga bitdim baytlarimni.”Bu yerda “qalb” va “devor” obrazlari o‘zaro bog‘lanadi. Qalb go‘yo darz ketgan devor, she’r esa ana shu devorga yozilgan bitik sifatida tasvirlanadi.Eng muhim poetik obrazlardan biri – “gulxan”:“So‘zdan gulxan yonar yana yuragimda…”So‘zning gulxanga aylanishi ijodning ichki azobini ifodalaydi. Shoir uchun ijod ruhiy huzurdan ko‘ra ko‘proq iztirob va yonish jarayonidir.“Qaqnus” obrazi bu mazmunni yanada chuqurlashtiradi. Qaqnus afsonaviy qush bo‘lib, yonib kuldan qayta tug‘ilishi bilan mashhur. Shoir:“Gulxan yonar, tug‘iladi Qaqnus tagin”deya ijodkorning doimiy yangilanishini ramziy ifodalaydi. Shoirning “o‘lmasligi” biologik ma’noda emas, balki she’riyat orqali abadiylashish ma’nosidadir.

3.4. “Bir kamon shuvillab o‘tdi…” she’rida umr falsafasi

Mazkur she’rda hayotning beqarorligi va inson taqdirining ojizligi markaziy mavzuga aylangan.

“Bir kamon shuvillab o‘tdi boshimdan,Epkinidan titrab, chayqaldi osmon…”“Kamon” obrazi kutilmagan xavf, vaqtning keskin o‘tishi yoki taqdir zarbasi sifatida ramziy talqin qilinishi mumkin.“Umr – xato” degan keskin hukm lirik qahramonning hayotga nisbatan falsafiy shubhasini ko‘rsatadi. Keyingi misralarda “qarigan dunyo”, “horigan norg‘uyaday cho‘kish” kabi obrazlar insonning ichki charchog‘ini tashqi olamga ko‘chirishga asoslangan.She’rning oxirida:“Xazonday poyimga to‘kildi umrim…”
degan misra vaqt va umrning o‘tkinchiligi haqidagi mazmunni kuchaytiradi. “Xazon” mumtoz va zamonaviy she’riyatda ham umrning kuziga, so‘nish va ayriliqqa ishora qiluvchi ramzlardan biridir.

3.5. Muxammasda Navoiy an’anasi va intertekstual aloqaAbdunabi Hamroning Alisher Navoiyning “Favoyid ul-kibar” devonidagi 565-g‘azaliga yozgan muxammasi shoir ijodining mumtoz adabiyot bilan bevosita aloqasini ko‘rsatadi.Muxammas shaklining o‘zi mumtoz she’riyat an’anasiga mansub bo‘lib, shoir mavjud g‘azal matni bilan ijodiy dialogga kirishadi. Bu jarayonda Navoiyga taqlid qilish bilangina cheklanilmay, mumtoz poetik obrazlar zamonaviy ijodkorning individual ruhiyati bilan boyitiladi.Muxammasda “junun zanjiri”, “siyosat tig‘i”, “g‘am qatlgo‘hi”, “siymin ashk”, “firoq sahrosi”, “sarob” kabi mumtoz poetik obrazlar faol qo‘llanadi. Ularning aksariyati Navoiy poetik tafakkuriga xos bo‘lsa-da, Abdunabi Hamro ularni o‘zining lirik holati bilan qayta uyg‘unlashtiradi.Ayniqsa, so‘nggi bandda Navoiy nomining bevosita tilga olinishi intertekstual aloqani ochiq ko‘rsatadi:“Navoiy sehr emas, go‘yo Kalimullo asosidur,Bu mo‘jizlarki, zohir bo‘ldi kilki nuqtaposhimda.”Bu misralarda Navoiy qalami mo‘jiza yaratuvchi kuch sifatida talqin qilinadi. “Kalimullo” obrazi Muso payg‘ambar bilan bog‘liq an’anaviy diniy-madaniy kontekstni faollashtiradi.Muxammas Abdunabi Hamroning mumtoz adabiyotga munosabati oddiy taqlid emas, balki ijodiy davomiylik tamoyiliga asoslanganini ko‘rsatadi.

4. DISCUSSION

O‘rganilgan she’rlar Abdunabi Hamro poetik dunyosida uch asosiy yo‘nalish mavjudligini ko‘rsatadi: ma’naviy-ruhiy izlanish, milliy-tarixiy xotira va ijodkorning individual ruhiyati.

Birinchi yo‘nalish “Subhidam”da ayniqsa yaqqol namoyon bo‘ladi. Tong, azon, joynamoz, oyatlar, “Allohu akbar” kabi birliklar she’rni diniy-irfoniy mazmun bilan boyitadi. Biroq bu birliklar quruq diniy terminlar sifatida emas, balki inson ruhining poklanishi va umidning qayta tug‘ilishi jarayonida poetik

© Ushbu material Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) litsenziyasi asosida tarqatiladi.

vazifa bajaradi.Ikkinchi yo‘nalish “O‘zbekdan” she’rida keng ko‘lamda namoyon bo‘ladi. Shoir tarixiy shaxslar, geografik makonlar, adabiyot va san’at vakillarini bir butun milliy xotira tizimiga birlashtiradi. Bunda takror asosiy kompozitsion vosita vazifasini bajaradi. “O‘zbekdan” birikmasining qayta-qayta kelishi she’rning ritmik qurilishini mustahkamlash bilan birga, asosiy g‘oyani ham doimiy ravishda markazga qaytaradi.Uchinchi yo‘nalish “Shom quyilar…” va “Bir kamon…” she’rlarida kuchli. Bu asarlarda shoir tashqi dunyoni o‘z qalbi orqali idrok etadi. Shom, gulxan, qon, darz, xazon, kamon kabi obrazlar lirik qahramonning ruhiy kechinmalarini ifodalovchi metaforik vositalarga aylanadi.Abdunabi Hamro poetikasining muhim xususiyati shundaki, unda tabiat obrazi bilan ruhiy holat bir-biridan ajralmaydi. Tong – umidning, shom – sarhisobning, xazon – umr o‘tkinchiligining, gulxan – ijodiy iztirobning badiiy ekvivalentidir.Shoirning poetik tilida qarama-qarshiliklar ham muhim o‘rin egallaydi: qorong‘ilik va nur, uyqu va bedorlik, dard va najot, o‘lim va qayta tug‘ilish, g‘am va umid. Aynan shu ziddiyatlar uning she’rlaridagi dramatik kuchni yuzaga chiqaradi.Yana bir muhim jihat – shoirning mumtoz adabiyot an’analarini zamonaviy ruh bilan uyg‘unlashtirishidir. Navoiyga yozilgan muxammas bunga yaqqol misol bo‘la oladi. Shoir mumtoz obrazlarni saqlagan holda, ularga o‘zining individual kechinmalarini yuklaydi. Natijada an’ana va yangilik o‘rtasida ijodiy dialog yuzaga keladi.

5. XULOSA

Tadqiqot natijalari shuni ko‘rsatadiki, Abdunabi Hamro she’riyati mazmun va shakl, milliy ruh va umuminsoniy g‘oya, mumtoz an’ana va zamonaviy poetik tafakkurning o‘zaro uyg‘unligi bilan ajralib turadi.Shoirning “Subhidam” she’rida tong va nur obrazlari orqali insonning ma’naviy uyg‘onishi, umid va najot g‘oyalari ifodalangan. “O‘zbekdan” she’rida tarixiy xotira, milliy g‘urur va madaniy meros markaziy o‘rin egallaydi. “Shom quyilar…”da ijodkorning ruhiy iztirobi va she’riyatga munosabati “gulxan”, “Qaqnus”, “qon”, “darz” kabi kuchli metaforalar orqali berilgan. “Bir kamon…” she’rida esa umrning o‘tkinchiligi, taqdir va insonning vaqt qarshisidagi ojizligi falsafiy obrazlar vositasida talqin qilingan.Shoir poetikasida metafora, tashbeh, jonlantirish, ramz, takror, anafora, parallelizm, ritorik murojaat kabi badiiy vositalar faol ishlatiladi. Ularning asosiy vazifasi matnni bezash emas, balki shoirning falsafiy va ruhiy fikrini obrazli shaklda yetkazishdan iborat.Abdunabi Hamroning Navoiy g‘azaliga yaratgan muxammasi esa uning mumtoz adabiyot an’analarini chuqur his etishini ko‘rsatadi. Muxammasda Navoiy poetik olami bilan zamonaviy ijodkorning individual dunyoqarashi o‘zaro tutashadi. Bu holat shoir ijodida intertekstual tafakkur shakllanganidan dalolat beradi.Umuman olganda, Abdunabi Hamro she’riyatining badiiy qimmati uning obrazli tafakkuri, poetik tilining ta’sirchanligi, milliy va ma’naviy qadriyatlarga munosabati, inson ruhiyatini chuqur tasvirlashi hamda mumtoz adabiy an’analarni zamonaviy poetik shaklda davom ettirishida namoyon bo‘ladi. Uning she’rlari o‘quvchini nafaqat estetik zavqqa, balki ruhiy mushohada, tarixiy xotira va milliy o‘zlik haqida fikrlashga ham undaydi.

Foydalanilgan adabiyotlar

1. Navoiy, A. Favoyid ul-kibar. – Toshkent: G‘afur G‘ulom nomidagi nashriyot.
2. Navoiy, A. Xazoyin ul-maoniy. – Toshkent: Fan.
3. Yoqubov, I. Badiiy matn va poetik tafakkur. – Toshkent.
4. Quronov, D. Adabiyotshunoslikka kirish. – Toshkent: Akademnashr.
5. Quronov, D., Mamajonov, Z., Sheraliyeva, M. Adabiyotshunoslik lug‘ati. – Toshkent: Akademnashr.
6. Sulton, I. Adabiyot nazariyasi. – Toshkent.
7. Abdunabi Hamro. “Subhidam” she’ri.
8. Abdunabi Hamro. “O‘zbekdan” (“Faxriya”) she’ri.
9. Abdunabi Hamro. “Shom quyilar…” she’ri.

© Ushbu material Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) litsenziyasi asosida tarqatiladi.

10. Abdunabi Hamro. “Bir kamon shuvillab o‘tdi boshimdan…” she’ri.
11. Abdunabi Hamro. Alisher Navoiyning “Favoyid ul-kibar” devonidagi 565-g‘azalga yozilgan muxammas.

© Ushbu material Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) litsenziyasi asosida tarqatiladi.